

M.

ayt.
ma,
ha-
ily-
hol
eje-
bet
a
uját
nek

sz-
ról
ge-
it s
sé-
is
rali
az
lők

eg-
ke-
en-
áz-
zsé-

ban
be-

ntől
i is
y a
zó-
fög
Kis
vik-
esz-
ny-
ig
zad-
ben
ul-
ne-
jövő

KISIRAP

BABAMADARAK. 1. A fiók sas. (Lásd a 170. lapon.)

ület.
lat.

XXXI. kötet, 11. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. szeptember 12-én

A TITKOS BÜNÖS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

zt hitte Artur, hogy ezzel az eltökélésével egészen rátért a jó utra. De nem kellett volna-e mindjárt most megkezdeni azzal, hogy véget vet a titkolózásnak, őszintén megvallja, ami hibát elkövetett? Nem sejté, hogy még nem jutott el megpróbáltatásainak a végére.

Kardos urék házánál nagy volt az nap a sürgés-forgás, készülődés. Csomagoltak, rendezgettek, mert több napig fogának odamaradni. Indulni pedig mindjárt másnap reggel kell. Mialatt pedig a szülők intézkedtek, a gyermekek csak arról beszéltek, milyen kellemes lesz ez az utazásuk, milyen kedves lesz ott az intézetben együtt lenniök. Hanem persze nem felejthették el egészen a szerencsétlen lopás dolgát sem, s Andor és Artur sokat törték a fejöket, vajjon melyik pajtásuk a bűnös. Artur elgondolkozva mondá:

— Kiváncsi vagyok, jól gyanítottam-e, mikor arra a szeleburdi kis Tamásra gyanakodtam?

— Nem, azt én most sem hiszem, mondá Andor. A kis Tamás igen becsületes fiucska.

— Igen, de tudod, mennyi oktan csínyt követett már el. És elutazásunk előtti éjjel is, mikor pedig már beteg volt, szerte járt-kelt a szobákban, ahol nem volt semmi dolga.

— Nagyon szeretném, ha nem ő volna.

— Én meg nagyon szeretném, ha az derülne ki, hogy senki sem bűnös igazán,

szólt a jó Viola. Az volna legjobb, ha csak valami tévedés történt volna.

Artur busan mosolygott, Andor pedig nagyon nevetett ezen a jó kívánságon.

— Jaj, ti leányok, de fureszákat is tudtok gondolni! Hogy ilyen nagy baj történjék, eltűnjön nagy somma pénz, de ne legyen senki hibás!

— No, hiszen én nem mondom, hogy lehet... csak ugy szeretném, mert akárki a hibás, sajnálni fogjuk.

Ez már olyan igaz volt, hogy még a fiuk is beleegyeztek, mert akárhányszor számlálták sorra az intézetbeli pajtásait, a vége csak az lett, hogy mindegyikre azt mondtak:

— Kár volna, ha ő rá bizonyulna a hiba.

Másnap reggel utra keltek mindannyian és baj nélkül megérkeztek a városba. Az intézet igazgatója nagy örömmel fogadta Kardos urat és családját, nagy tisztességnak tekintvén, hogy hozzá szálltak: mert Kardos ur igen előkelő és tekintélyes birtokos volt, kinek barátságát mindenki nagyra becsülte. Amit Andor csak kérni akart, azt az igazgató már előre úgy rendezte el: az Andor és Artur szobácskája mellett levő két szép vendégszobát rendezte be Kardos urék számára, úgy, hogy a fiuk szabad óráikban itt is együtt lehettek velök. Csakhogy most nem sok idejük volt erre, mert sürgetősén kellett készülni a vizsgálatra. Kardos ur és neje sokszor ki is sétáltak a városba, hogy ismerőseiket meglátogassák, mig Violának abban telt öröme, hogy apróra megvizsgálhatta a két fiu szobáját s az ott

levő mi
kis ma
fiókjai
nak-e
bekukk
ismerk
telt be
egészen

—
befejez
Most r
képzel
Most r
szobája
A
vele, h
mint k
miben
segített

nincs, s
itt ugy
valahol
kis sze
Persze
hallaná
ság...
tessék
pár tol
itt meg
No má
a toll
lacska,

H
mire va
zonyos
maga s
talán
mikor

levő mindenféle holmit. Viola, mint valami kis mama gondos szemlét tartott Andor fiókjai és szekrényei fölött, rendben vannak-e ruhái, könyvei, játékszerei. Aztán bekukkantott a tentermekbe és megismerkedett egyik-másik fiuval is. Nem telt bele félnap, már a szemes kis leány egészen otthon volt a házban.

— Milyen kár, hogy Andor itt már befejezi tanulmányait! szólt magában. Most már otthon olyan szépen el tudnám képzelni, mikor és mit csinál itt Andor! Most már minden zugocskát ismerek a szobájában.

Andor bizonyosan pörölt volna is vele, ha látja, hogy a kíváncsi leányka mint kutatógat mindent össze-vissza, a miben a piczi Rozsika tőle telhetőleg segített.

— No, valami sok érdekes holmijok nincs, szólt Viola nevetve. Nagy kincseket itt ugyan senki sem találna... Jaj! ha valahol rátalálnék itt arra a szerencsétlen kis szelenczére, az volna ám az öröm! Persze, mindjárt nevetnének megint, ha hallanák, mit beszélek. Igaz is, hogy bohóság... nincs itt semmi olyan kincs... tessék!... az asztalon egy tintatartó, egy pár toll... az sem valami nagyon jó... itt meg szétszórva néhány madártoll... No már azt szeretném tudni, mire való ez a toll? Hiszen egészen közönséges tolacska, nincs rajta semmi nevezetes.

Ha megkérdezte volna Andortól, mire való ez az elhullatott madártoll, bizonyosan azt kapja feleletül, hogy Andor maga sem tudja, hogy kerül az oda. Arra talán emlékezett volna, hogy egy izben, mikor Artur ájultan rogyott össze, épen

keze ügyébe esett egy ilyen kis toll s azt pörkölte oda az orra alá, de hiába. Azóta sem gondolt rá többet.

Az első nap ilyenféle dolgokkal gyorsan eltelt. Másnap reggel Kardos ur és családja az igazgató külön szobájában reggeliztek s ott voltak Andor és Artur is, amit nagy kitüntetésnek vettek. Irigyelték is a többi fiuk. Reggeli után Kardos ur nejevel és leányaival szobájukba vonultak, mert az igazgató így szólt:

— Most szomorú kötelesség vár reám. Most fogok ítéletet mondani arra a szerencsétlen fiura, ki oly nagy szégyent hozott intézetemre.

— Szerencsétlen gyermek! szólt Kardos ur. És mi lesz az ítélete?

— Nem lehet más, mint, hogy kicsapom az intézetből. Csak ha bünbánólag őszinte vallomást tesz, akkor talán kap kegyelmet. Andor, Artur, jöjjetek ti is. A többiek már mind együtt vannak a nagy teremben.

A két fiu követte az igazgatót, Artur halálsápadtan. Most el fog dőlni a sorsa. Viola is, a jó leányka, majdnem épen olyan sápadt volt, mint Artur. Oda lépett hozzá és halkán sugta neki:

— Oh, Artur! Légy bátor... akármilyen történet, légy igaz és bátor!

A nagy teremben már együtt voltak a fiúk mind s ott volt Dani bácsi is. Mindnyájan elfojtott lélekzettel lesték, mikor az igazgató megszólalt ilykép:

— Kedves fiaim, tudjátok mindnyájan, miért vagyunk itt. Holnap tartjuk az évi vizsgálatot; de az nem lehet, hogy az én derék növendékeim közt tolvaj is álljon a sorban. Tudjátok, mily csúf lopás

történt. Ismételten felszólítottam a lapangó bűnöst, jőjjön hozzám és vallja meg hibáját; de hasztalan, nem tette, bizonyosan abban a hiszemben, hogy föl nem fedezhetjük. De a bűn nem marad titokban: már tudjuk, ki a bűnös.

A fiuk igazgottan várták, ki az. Pillanatnyi szünet után az igazgató szigorú hangon parancsolá:

— Kerekes Zsigmond! Lépj ki ide elé!

Egy izmos, nem éppen kellemes arcú, daczos tekintetű fiú lépett elő.

— Zsiga, te rád háramlik a gyanú. Valld meg bűnödöt.

— Nincs mit megvallanom, mert én nem tettem, felelé Zsiga daczos határozottsággal.

— Ne tetézd bűnödöt makacs tagadással. Be

van bizonyítva, hogy titkon kiszökdöstél a házból, nyalánkságokat vásároltál sokszor, adósságot csináltál, aztán egyszerre sok pénzt láttak nálad s többen mondják, hogy emlegetted a Dani bácsi szelenczéjét. Figyelmeztetek, hogy ez az utolsó pillanat a megtérésre. Ha megmaradsz konokságodban, csufosan kicsaplak az intézetből.

— Bármit tegyenek velem, azt nem vallhatom, amit nem követtem el. Az a

szelencze soha sem volt nálam, én nem vittem el.

Az igazgató összeránczolt homlokkal szólni akart, de ekkor a többi fiuk sorából e szavak hangzottak:

— Zsiga igazat beszél, ő ártatlan, azt én be tudom bizonyítani, mert Dani bácsi szobájából én vittem el a szelenczét.

Mindenki meglepetve nézett a szóló felé. És még nagyobb volt a meglepetés, mikor látták, hogy a ki megszólalt, az senki se más, mint Artur.

Halálsápadtan, de nyugodtan, állt ott. Senki sem gyanítá, mily hősiséget vitt most ez a beteges, gyönge fiú véghez. Igen, hősiességet, a legnagyobbat, és legszebbet. Eszébe jutottak a kedves, jó Viola szavai és leküzdötte félelmét és remegését; nem tudta, mi lesz

belőle, csak azt tudta, hogy most már itt a végső percz. Most igaznak és bátornak kell lenni. Vádolják, el akarják ítélni Zsigát, a ki nem éppen a legderekabb fiú ugyan, de ebben a dologban teljesen ártatlan. Ellene szól a látszat, mindenki elhiszi, hogy ő a bűnös és elítéli ártatlanul. Csak ő, Arthur mentheti meg, ha akarja. Tőle függ; ha nem szól, reá senki sem fog gyanakodni, megszabadul minden bajtól.

NEM AKAR! (Lásd a 170. lapon)

De Artur akármilyen ártatlanul lépett és kielenczét Dani

Andor lett, mint hogy Artur dött, mi le jából?

Az igaz mint a többi lálni s szor

— Artur dékem volt hittelek, te

Artur egészen elv szilárd har

— Nem tudta pénz van.

— De hova lett.

Az igaz kát s mo Arturra.

— Megvallott hol van?

mint hitte széltél Zsi

— Szólt közbe

— Halljuk, mégére mond len beszéd

De Artur ezt nem akarta. Történjék akármi, nem fogja megengedni, hogy Zsiga ártatlanul szenvedjen. Elszánta magát, előlépett és kimondta, hogy ő vitte el a szelenczét Dani bácsi szobájából.

Andor majdnem épen olyan sápadt lett, mint barátja. Lelke mélyén örült, hogy Artur megszólalt, de egyuttal aggódott, mi lesz most már szegény barátjából?

Az igazgató csak épen úgy elámult, mint a többiek. Alig tudott szavakat találni s szomoruan mondá:

— Artur, te, ki a legderekből növendékem voltál, a kit olyan becsületesnek hittelek, te voltál a tolvaj!

Artur sápadt arcza egy pillanatra egészen elvörösödött. De aztán nyugodtan, szilárd hangon felelé:

— Nem, én nem vagyok tolvaj. Én nem tudtam, hogy abban a szelenczében pénz van.

— De most már tudod. Tehát add elő.

— Azt nem tehetem. Nem tudom, hova lett.

Az igazgató összeráncolta homlokát s most már szigorubban tekintett Arturra.

— Micsoda hazudozás ez? Magad megvallottad, hogy elvitted és nem tudod, hol van? Ugy látom, gonoszabb vagy, mint hittem... sőt talán épen összebeszélteél Zsigával.

— Soha sem beszéltem vele erről, szólt közbe Zsiga.

— Hallgass! parancsolá az igazgató. Halljuk, mit tud Artur a maga ment ségére mondani, hogy magyarázza hihetetlen beszédét. Szólj, de igazat!

Artur erre kissé büszkén felelé:

— Mindig igazat mondok s ha nem akartam volna szólni, nem is gyaníthaták volna, hogy tudok valamit a szelenczéről. Szóltam volna régen, ha olyan bajba nem jutok vele... de most már mindegy, nem engedhetem, hogy Zsiga ártatlanul szenvedjen.

— Az helyes. Ha te vagy a bűnös, te fogsz lakolni a lopásért.

— Én nem loptam. Én csak egy kis tréfára gondoltam. Bent voltam a Dani bácsi szobájában s mikor megláttam a szelenczét, azt hittem, burnót van benne. Elvittem, hogy majd megprűszköltetem egy pár pajtásomat. A szobámba érve, hallottam, hogy az ablak alatt nagyon nevetnek, kinéztem és láttam, hogy Zsiga játszik ott többekkel. Zsiga intett nekem, hogy menjek ki. Letettem a szelenczét az ablakpárkányra és kimentem. Kint az egész idő alatt együtt voltam Zsigával s mikor visszatértem a szobámba, már nem találtam a szelenczét. Eltűnt.

— Ez nagyon furcsa história, Artur. És mit gondolsz, ki vitte el?

— Nem tudom. Csak azt tudom, hogy Zsiga nem vihette el, mert épen, mialatt a szelencze eltűnt, Zsiga mindig velem volt és nem is tudhatta, hogy kihoztam a szelenczét.

— Ez igaz, szólalt meg Andor. Nekem elmondta, pedig előttem nem titkol semmit.

— Hogyan? Te tudtál róla és nem szóltal? kiáltá az igazgató. Így hát cínkostársra is voltál talán? Intézetem két legjobb növendékével kell ily szégyent vallanom!

Andor becsületes őszinte arcát haragos pirosság futotta el. Érezte, hogy sehogy sincs most már jól az ő dolga sem. De azért bátran mondá:

— Nem vagyok czinkos semmi roszban. Artur elmondta nekem, hogy tréfából kihozta a szelenczét s ez eltűnt. Mikor megtudta, hogy nem burnót, hanem sok pénz volt benne, roppantul megijedt, és nem mert szólni, mert attól tartott, hogy nem hiszik el neki, ha azt mondja, hogy ő vitte el, mégse tudja, hová lett.

— Ezt nagyon nehéz is elhinni. Ámde próbáljuk meg föltenni. Tehát ki járt ott a szobában, ki vihette el?

Szigoru vattatásra fogták a többi fiukat, azután az intézet összes cselédeit, de hiába, senki sem tudott a szelencze felől.

— Fölösleges tovább kutatni, szólt végre az igazgató. Ezt az ügyetlen mesét úgy sem hittem egy perczig sem. Még egyszer és utoljára szólitalak föl, Artur, add elő a lopott pénzt.

Artur csüggedten felelé:

— Nem tehetem, nem tudom hol van.

— Tíz percznyi időt adok a megmondolásra. Térj magadba, ne akard hiába való ravaszkodással szépíteni tettedet. Ha őszinte megbánással jóvá teszed hibádat s visszaadod a pénzt, Dani bácsi megbocsát és talán én is megkegyelmezek neked, mert árva vagy; de, ha konok maradsz, kicsaplak csufosan az intézetből és átadlak a bíróságnak. Válassz!

Mély csönd követte e szavakat. Mindnyájan úgy meg voltak döbbenve, hogy lélekzeni is alig mertek. Mit fog Artur tenni?

Mialatt a teremben ez történt, az épület tulsó részében izgatottan és kedvetlenül ült Viola abban a szobában, mely az Andor és Artur lakószobája volt. Ugy szerette volna tudni, mi történik ott a nagy teremben... de hát oda nem szabad menni. Elgondolkozva ült le a pamlagra, ami semmikép sem tetszett a kis Rózsikának, a ki vele volt és játszani szeretett volna. Így pedig unatkozva kell ott ülnie. Egyszerre a kicsike nagy érdeklődéssel, halkan sugta:

— Pszt! Csöndesen!

Viola hamarjában nem is tudta, miért mondja ezt Rózsika, mikor mindketten szótlanul ültek ott. De a mint látta hogy a kicsike az ablak felé néz, ő is oda tekintett s egy jókora madarat pillantott meg, mely a nyitott ablak párkányára szállt.

Fekete-fehér tollu madár volt s az ablakból fürkészsze pislogatott be a szobába. Látta a pamlagon ülő két leánykát és úgy látszott, mintha csodálkoznék és találgatná, kik azok, mit keresnek itt, mikor eddig soha sem látta őket.

— Ez szarka, sugta Viola.

— Jaj csak bejönne, szólt Rózsika szintén halkán. Bezárjuk hamar az ablakot és megfogjuk. Pszt! (Vége köv.)

A KANÁRI ÉS AZ EGÉR.

— Mese. —

 A KANÁRI sietve jött ki a szobából a tornácra. Csinos kis kalitkát tartott a kezében s a tornácra magasra akasztotta egy szögre.

— Igy ni, te kis csacska. Itt most aztán kedvedre lármázhatsz.

Vissza
kanári ele
csergett, a
messze ese

A szé
a sarokból
madárkára
gyönyörkö

— Ja
— Ugy
tó, kegyetl
kemet bünt

— Le
— Pe
volnék itt

— Ig
a helyed. M

— Mit
leg! Oh, d
Dühös vag
mat, fölfor
kalitka vas

— K
tedd azt! E
az fájni fog
fölfördítod,
nekem, a h

— Ig
böles egérk
a haragom.

tók jöttek a
szonyság, d
szép vagyol
kedve mond

hanem gyö
természetes
hagyni s

nótámra. A
aztán leülte
tam őket, e
dalaimat o
birtam. Eg
rám, mert a
valamit; én
tem és olya
magamnak

Visszament s a kalitkában ugráló kanári eleinte csöndesen, duzzogva csi-csergett, aztán mind hangosabban s végre messze csengő hangon csattogott.

A szép énekszóra egy egérke előbújt a sarokból s csodálkozva pislogott föl a madárkára. Nem állhatta meg, hogy gyönyörködve föl ne kiáltson:

— Jaj de szép!

— Ugy-e? És vannak olyan borzasztó, kegyetlen emberek, a kik az én énekemet büntetésre méltónak találják.

— Lehetetlen!

— Pedig úgy van. Különben mért volnék itt kint száműzetésben?

— Igaz, hiszen bent a szobában van a helyed. Mit vétettél, hogy kihoztak.

— Mit vétettem? Semmit! Ellenkezőleg! Oh, de az emberek olyan hálátlanok! Dühös vagyok, szeretném kitépni a tollamat, fölfordítani a vizes medenczémet, a kalitka vasába ütni a fejemet! Oh! Juj!

— Kedves kanári barátom, ne tedd azt! Ha a tollad téped, fejed beütöd, az fájni fog; ha pedig a vizes medenczédet fölfordítod, szomjas leszel. Hidd meg nekem, a harag rosz tanácsadó.

— Igazad van, látom, hogy te nagyon bölcs egérke vagy. Tehát ítéld meg, jogos-e a haragom. Vagy egy órával ezelőtt látogatók jöttek a házba s az egyik, egy öreg asszonyosság, dicsérni kezdett engem, milyen szép vagyok. Kis urnnóm, Katinka, dicsekedve mondá, hogy nem csak szép vagyok, hanem gyönyörűen tudok énekelni is. Én természetesen nem akartam szégyenben hagyni s rögtön rákezdtem a legszebb nótámra. Az öreg asszonyosság megdicsért, aztán leültek, én pedig tovább mulattattam őket, egymás után zengtem legszebb dalaimat oly erősen, a mennyire csak birtam. Egy kis idő múlva nem figyeltek rám, mert az a fecsegő Katinka beszélt valamit; én tehát még erősebben rákezdtem és olyan hatalmasan csattogtam, hogy magamnak is gyönyörűségem telt benne.

Ekkor aztán minduntalan felém nézegettek, de képzeld, haragosan néztek rám és piszszegtek, végre pedig az a goromba idegen asszonyosság azt mondta, hogy az ember a szavát sem érti; erre Katinka fölugrott, összeszidott, hogy nem tudok illedelmet, kiállhatatlan csacska vagyok s büntetésül kihozott ide. Hát nem szörnyűség ez?

Az egérke elgondolkozott és nem mondta rá, hogy de bizony szörnyűség.

— No's, ugy-e csunyán bántak velem? — szólt a kanári. — Megdicsérték, gyönyörűnek találták az énekemet és mégis kiállhatatlannak mondanak és kikergetnek.

— Hm, kedves kanári barátom, úgy látom én, hogy mégis igazuk volt. Ami szép és kedves a maga helyén és idején, kellemetlenné válhatik tulságos ismétléssel s a legszebb tulajdonságot sem szabad addig fitogtatnunk, hogy terhére váljunk másoknak és ránk unjanak. Máskor figyeld meg, meddig találnak örömet énekedben, s mikor megelégték, szerényen hallgass el, mert különben szégyenszemre elhallgattatnak.

KOCZKA REJTVÉNY.

k	k	k	k
ö	ö	ö	ö
a	a	ó	ó
r	r	r	r

E betűk úgy osztandók el, hogy azok balról jobbra s fölülről lefelé olvasva a következő szókat adják ki:

1. Ami nem mulandó.
2. Komának is hívják.
3. Erős házi állat.
4. Szőlőt támogatja.

A DÉZSA-HAJÓ.

— Szörnyű vízi kaland 6 képből —

HATYU koma kis dézsája
A tó partján ringott szépen,
Amint Pajkos kutyájával
Laczi arra sétált épen.

„Egy gondolat! . . . Nagyszerű lesz!
Már a tervem itt van készen . . .
A dézsából, bárki lássa,
Pompás kis hajóska leszén!”

„Jó Pajkosom, te majd házod,
Nyakadba itt a kötőfék,
Smár most hopp! . . . gyorsan előre,
Mintha csak Columbus lennél!”

Megy a hajó — márhogy dézsa,
Csak egy zúg a víz alatta! . . .
Amint egyszerre a hatyji
Laczi, Pajkost meppillantja.

„Gárgom-vágom! Mi dolog ez?
Dézsám nem szabták hajónak!”
S Laciúnak úgy nekivág,
Hogy felborult rá a csónak.

Boldog, büszke hajózásnak
Vége ime búra fordult:
Nagy nehezen kivergődtek,
S a víz róluk csak egy csordult.

NEM AKAR!

(Képpel a 164. lapon.)

MILYEN fejés, milyen daczos,
Milyen nyakas, akaratos!
Emma veszi az ölébe,
Jó Viczámát lököm félre,
Hogy ezt a nagy bábut végre
Fogjuk egy kis emberségre,
Ne nőjön fel, mint a rút gyom,
Betűt, versikét tanuljon —
Semmi haszna! Semmi nyoma —
Akár csak eleven volna!

BABA-MADARAK.

I. A fiók sas.

(Képpel a czimlapon.)

ZT izente nekem minap Forgó bácsi egy gyorsröptű postagalambbal, hogy szeretne bemutatni kis olvasóinak. Hogy gyakran lerajzolt már mindenféle szelíd kis szárnyast, kis négy lábú, de a szabadon élők közül mindig csak a nagyokat; pedig az ő kis olvasói bizonyosan szeretnék látni, milyenek azok a vad madarak, mikor még kicsinyek. Meg, hogy beszéljem el, hogy és miképpen élek és mit csinálok. Majd utánam más kis madár-baba társaim is megteszik. Nem bánom, hát megkezdem én a sort. Illik is, hogy én kezdjem, mert a madarak nemzetségében a mi családunk a királyi család.

Most már, ha meg sem mondanám is, kitalálnátok, hogy én sas fióka vagyok. Igen is, még pedig aranysas. Persze, hamarjában nagyon nehéz volna rám ismerni, mert még kicsiny vagyok, baba ruhát

viselek, mely egészen fehér finom pehelyből áll. De majd megnövök én és akár hiszitek, akár nem, én belőlem, a ki most itt olyan fura kis legényke vagyok, esztendőre hatalmas, erős nagy madár lesz, a ki még a bárányt is elfogom ragadni a mezőről.

Azt szeretnétek, hogy elmondják magamról egyet-mást? Jól van, ha szépen figyeltok, elcsevegek egy kissé.

Legelőször is azt kell tudnotok, hogy egy nagy fészekben születtem, mely vadon sziklák közt, magas fa tetején galyakból van összerakva. Nem valami diszes, azt meg kell vallanom, nem is nagyon kényelmes. Milyen boldogok azok a kis fiúk és leányok, a kik biztos házban, puha ágyban pihennek! Nem is sejtik, mi az itt a magasban, fa tetején éledgelni! Mikor nagy szél fu, csak úgy recseg-ropog az egész fészek; valóságos szerencse, hogy szét nem mállik és ki nem pottyank; az eső belezuhog, a nap belesüt és mikor egy-egy nagy égiháboru dühöng, jobbra-balra lecsap mellettem a villám a magas fába. De én azért nem félek. Sas fiának nem szabad megijedni semmitől.

A szüleim nagyon jók hozzám. Milyen helyt a nap fölkel, kiröpülnek vadászatra és mindig hoznak haza valami jó falatot már reggelire is. Legelőször is rólam gondoskodnak és csak azután keresnek a maguk számára enni valót. Dél felé mikor nyáron a nap nagyon forrón süt, visszavonulnak valamely csöndes, árnyas helyre és pihennek, szundikálnak délutánig. Ekkor a közeli folyóhoz röpködnek inni, meg is fürödnek egy kicsit, aztán újra vadásznak és hoznak jó estebédet. Még egy kis

ideig nyu-
lepihenünk

Min-
gamra, m-
megvallom
tudom, hog-
kik megra-
örülnek, h-
Azt mondj-
ságban me-
meg is sz-
Már én biz-
ném, de
melyek ki-
és mégis e-
szomorú é-
mi sasok
tünk röptül-

De a
kat el ak-
ugyancsak
minket gy-
elrabolhat-
hogy ebben

Minap
tam a fa t-
van. A za-
inkább kö-
és egyszer-
egy fiúnak
tűnt elő a
mellett.

ugyan me-
Anyám é-
kor otthon
alig, hogy
megpillant-
haraggal r-
szárnyaiva

ideig nyujtogatják a szárnyaikat, aztán lepihenünk és alszunk.

Mint látjátok, sokszor maradok magamra, még pedig órák hosszúig. Ezt megvallom, nem igen szeretem, mert tudom, hogy vannak vakmerő emberek, a kik megrabolják a fészkeket és különösen örülnek, ha apróka sast vihetnek haza. Azt mondják, hogy mi fiatal sasok a fogságban meglehetősen megszeliidülünk, sőt meg is szeretjük azokat, a kik etetnek. Már én bizony nem hiszem, hogy szeretném, de hallottam, hogy voltak sasok, melyek kicsi koruktól fogságban éltek és mégis elétek száz esztendeig. Nagyon szomorú életök volt szegényeknek, mikor mi sasok a szabadban, magasan szeretünk röptülni.

De a rablók, a kik minket kis sasokat el akarnak ragadni, akárhányszor ugyancsak megjárják. Azt hiszik, hogy minket gyöngö kicsinyeket könnyű szerrel elrabolhatnak kedves fészünkéből. Csak-hogy ebben csalódnak.

Minap valami sajtáságos zajt hallottam a fa tövében, melyen a mi fészünk van. A zaj mindinkább közeledett és egyszerre csak egy fiúnak a feje tűnt elő a fészek mellett. Hanem ugyan megjárta! Anyám épen akkor otthon volt és alig, hogy a fiut megpillantá, nagy haraggal rontott rá, csapkodta hatalmas szárnyaival és marta erős csőrével. A fiu-

nak dorong volt a kezében és nagyokat ütött anyámra kiáltozott, védte magát, de biz az mind hiába való volt. Már több sebből vérzett és kevésbe mult, hogy le nem zuhant a magasból; bizonyosan halálosan összezuzta volna magát. Utoljára is látta, hogy nem boldogul, az anyasas erősebb. Mert hát, lássátok, anyám engemet védelmezett és inkább megölette volna magát, hogysen elrabolni engedjen. Nem bánta, bármilyen fájdalmas ütésekét kapott is, harczott végső elszántsággal és győzött.

A fiu rémülten dobta el a dorongot és gyorsan leszállt a földre. Nem is hiszem, hogy még egyszer kedve legyen minket háborgatni.

Mi sasok nem vagyunk valami sokan, de van több fajtánk és mindnyájan vadászattól élünk. Az emberek jószágát nem igen bántjuk, de ha nagyon éhesek vagyunk, nem válogathatunk. Ez néha bajba is ejt. Minap is hallottam, hogy egy rokonunk rosszul járt. Nagyon éhes volt s a mezőn egy pompás kövér kis malaczat pillantott meg. Leccsapott rá és elakarta vinni ebédre. Én még nem láttam malaczatot, de azt hallottam, hogy nagyon makacs, megátalkodott jószág. Ez a malacszem akarta semmikép, hogy sas bátyám elvigye és megegye. Megvetette a lábát és olyan rettentő sivalkodást vitt végbe, hogy a pásztor meghallotta és nagy doronggal sietett segítségére. Sas-rokonom, ki nagyon éhes volt, nem akart tágitani prédiájától és merészen szembe szállt az emberrel is, de vesztére. Mert a pásztor egy erős csapással eltörte szegénynek a szárnyát, úgy hogy most már sze-

retett volna menekülni, de nem tudott röpdülni, ott vergödött a földön, elfogták és kalitkába zárták.

Nagy veszedelmünkre vannak a vadászok, a kik puskáikkal lelőnek. Nem veszik sok hasznunkat, mert a husunk nem enni való. Legföljebb kitömnék és szép tollunkat a kucsma mellé tüzik forgónak, mikor magyar diszruhába öltöznek.

Rajta leszek, hogy ha nagyra nővök, ilyen sorsra ne jussak.

Olyan magasan fogok röpdülni hogy a golyó sem ér el.

De most már eleget csevegtem, álmos is vagyok, megyek pihenni. Ti pedig gyönyörködtetek arczképebben. Isten veletek.

ESTE ÉS REGGEL.

*LESZÁLLT az est,
Vijjognak a denevérek ;
Hüs szellő kél,
Itt az idő — ágyba térek.
Hálás szívem
Föl az éghez fohászkodik,
S ima közben
Fáradt szemem lecsukódik.*

*Fölkelt a nap!
Madár zengi, rovar zsongja ;
Imára hí
A kis templom kis harangja :
Jó Istenem,
Akár este, akár reggel,
Szívem tele
Édes hála-érzetekkel!*

A NAGY

— Fra

MI.
riát
kön

szép! Kép
nagy fiú is

A ma

fiu van a v

Emilia

A ma

san zokogt

Emilia

is könyezte

A ma

olyan szép
ténetet?

Emilia

mindjárt e
ugy-e meg
volt-e vagy

A ma

hogy igaz
nagyon sz
eléggé, cs
sírsz. Elen
tette, hogy

Emilia

tóriát olva
mind a ke

A ma

köveztétek

Emilia

tunk aztá
nekem is
akartam
ugy a min

A NAGYON SZÉP HISTÓRIA.

— Franciaia után *Tamás bácsitól.* —

EMILIA. Mamácskám, de szép históriát olvastam tegnap ebben a könyvben! Olyan szép, de olyan szép! Képzeld, kedves mama, még az a nagy fiú is sírt rajta.

A mama. Melyik nagy fiú? Sok nagy fiu van a világon.

Emilia. Elemért értem, a bátyámat.

A mama. Ugy te bizonyosan hangosan zokogtál.

Emilia. Nem én! Én még csak nem is könyeztem.

A mama. Akkor hát te nem találtad olyan szépnak és meghatónak azt a történetet?

Emilia. De igen... azaz nem... mindjárt elmondom a történetet és akkor ugy-e megmondod, mamácskám, igazam volt-e vagy sem, hogy nem sírtam?

A mama. Azt előre is megmondhatom, hogy igazad volt. Az a történet lehet nagyon szép, de ha téged nem hatott meg eléggé, csak képmutatás lett volna, ha sírsz. Elemér pedig, ha őt meghatotta, jól tette, hogy nem titkolta el könyeit.

Emilia. De hiszen ugyanazt a szép históriát olvastuk, hát hogy lehet igazunk mind a kettőnknek?

A mama. Ugy, hogy mind a ketten követtétek szíveteket.

Emilia. Igen, de épen azon vitatkoztunk aztán. Elemér azt mondta, hogy nekem is sirnom kellett volna. Azért akartam elmendani az egész történetet, úgy a mint olvastam.

A mama. Meghallgatom szívesen.

Emilia. Nos tehát, volt egyszer valamikor két jó öreg ember, ezek az izé... egy nagy hegységben... az izé hegyen...

A mama. Így van ez ott a könyvben is, hogy »izé.. nagy hegység... izé-hegy?«

Emilia. Oh dehogy, kedves mama... nem emlékszem olyan pontosan a szavakra, csak a meséjét mondom el. A hegység? nevét elfelejtettem, de hiszen az mindegy.

A mama. Már hogy volna mindegy? Hogy tudjam én, miféle hegység volt az, ha a nevét nem mondod meg?

Emilia. De mikor elfelejtettem!

A mama. Akkor hát legalább az országot mondd meg, hol van az a hegység.

Emilia. Arra bizony már nem emlékszem.

A mama. Így hát nem fogom tudni, hol élt az a két öreg ember.

Emilia. De igen, már eszembe jut... Egy nagy folyó mellett... azaz nem... azon csak utaztak... igen, Kárpátnak hívják a hegységet és úgy gondolom, Magyarország van.

A mama. No hála Istennek, ennyit már tudok. Most már tudom, hol képzeljem azt a két jó öreget.

Emilia. Ezt én is úgy szerettem volna tudni, mikor tegnap olvastam. Messze van ugy-e?

A mama. Messze, de gondolatban hamar odaérünk s fáradság nélkül feljutunk a hegyre is.

Emilia. Oh, én valósággal is föl tudnék oda kapaszkodni, csak tudnám, hogy hol van.

A mama. Azt illenék is már tudnod. Hiszen minap dicsekedtél vele, hogy Ele-mértől földrajzot is tanulsz.

Emilia. Az igaz... elkezdtem, de ő igen rossz tanító, nincs egy csöpp türelme sem.

A mama. Az is lehet, hogy a tanítványa nem eléggé figyelmes. No de majd gondoskodunk más tanítóról, mert csakugyan ideje, hogy tudjad, hol van a Kárpát-hegység.

Emilia. Csakhogy már tudom a nevét! Most már tovább mondhatom a történetem. Tehát a két öreg ott lakott a hegyen és volt nekik egy ágyuk két takaróval, meg azután volt sok könyvük, meg azután volt két szék, meg azután minden nap imádkoztak...

A mama. Meg azután, meg azután! Ez a történet nem valami szépen van megírva, ha mindig csak azt ismétli, hogy »meg azután.«

Emilia. A könyvben nincs úgy, de én most elmesélem...

A mama. Én sokszor meséltem neked, de soha sem értem volna mesém végére, ha minden harmadik szó után azt ismétetem, hogy »meg azután.« Ez így nem valami mulatságos.

Emilia. Majd vigyázok. Hol is hagytam el? Igen... hát a szegény két öreget sok szerencsétlenség érte. Az egyik nagyon gazdag volt, de igen nagyon gazdag.

A mama. Ez nem éppen nagy szerencsétlenség.

Emilia. Igen, de a másik nem volt gazdag.

A mama. De hát ha az egyik olyan nagyon gazdag volt, miért nem vett leg-

alább még egy ágyat? Mért volt kettejüknek csak egy ágyuk és miért éltek ott a hegységben?

Emilia. Oh, hiszen akkor nem volt gazdag.

A mama. Az imént gazdag volt, most meg már nem az.

Emilia. Azaz hogy igen is, a történet végén gazdag lett.

A mama. Vagy úgy! Tehát a végén kezdted a történetet. Akkor legalább azt kellett volna mondani, hogy később lett gazdag.

Emilia. Oh, kedves mama, hiszen az mindegy.

A mama. Neked mindegy, mert te már tudod az egész történetet. De én nem tudom.

Emilia. Igen, de mindjárt fogod tudni.

A mama. Azt hiszed, hogy ha a végén kezdted volna olvasni azt a történetet s visszafelé olvasod, akkor megértetted volna és Elemér sirt volna rajta?

Emilia. Igaz, el is kezdem hát előlről. Rosszul fogtam belé, de az csak a miatt a hegy miatt történt, hogy nem jutott eszembe a neve, belezavarodtam. És ha az ember egyszer már megzavarodik, akkor nem megy jól. Inkább abba is hagyom, ugy-e jobb lesz?

A mama. No persze! Most már ott vagyok a Kárpátokban a két jó öreggel és most ott akarsz engem hagyni?

Emilia. No jó, hát csak az elejét mondd el, mamáskám, hogy megint belezökkenjek a kerékvágásba, a végét aztán majd elmondom.

A mama. Hogyan? Én mondjam el az elejét? De hiszen én nem tudom sem

az elejét, s
kedben és a

Emilia

nagyon un

A ma

szeretném

ur ott a he

Emilia

már nem

igaz! Tehát

egyszer ig

szegény vo

kedves jó t

A ma

azok az öre

Emilia

A ma

hettek voln

genek is.

Emilia

eleinte meg

A ma

történt a t

Emilia

Kárpátok

súlyedt...

A ma

len. Oda ne

csak száraz

Emilia

nem tudha

nütt... az

szu, reggeli

rul szóra el

azután na

gyen, kivév

sége megha

ellenségei v

elkészt. M

az elejét, sem a végét. Szedd össze az emlékedben és aztán kezdjed el szépen az elején.

Emília. Jaj, most már félek, hogy nagyon unalmas lesz.

A mama. Ne gondold vele. Most már szeretném tudni, mit csinált az a két öreg ur ott a hegységben.

Emília. Igen... a két öreg... jaj, már nem is tudom, hol hagytam el... igaz! Tehát az, a ki nagyon gazdag volt, egyszer így szólt a másikhoz, aki igen szegény volt: »Neked adom mindenemet, kedves jó testvérem.«

A mama. Hogyan? Testvérek voltak azok az öregek?

Emília. Természetesen!

A mama. Dehogy természetesen! Lehettek volna jó barátok vagy egészen idegenek is.

Emília. Igaz, elfelejtettem mindjárt eleinte megmondani.

A mama. Nos, halljuk tovább. Mi történt a testvérekkel?

Emília. Budapesten laktak, aztán a Kárpátok közé utaztak és a hajó elsüllyedt...

A mama. De kedvesem, az lehetetlen. Oda nem utazhattak hajón, mert oda csak szárazföldön lehet eljutni.

Emília. Jaj, mamácska, hiszen én nem tudhatom, hol merre jártak mindeütt... aztán az a történet nagyon hosszú, reggelig is eltartana, ha mindent szóron szóron elbeszelnék. Elég az hozzá, hogy aztán nagyon boldogan éltek ott a hegyen, kivéve az egyiket, a kinek a felesége meghalt a tömlöczben, mert gonosz ellenségei voltak. A testvére oda sietett, de elkészt. Mire odaért a hörtönbe, meghalt.

A mama. Kicsoda? A testvére, a férje vagy az asszony?

Emília. Oh, hiszen tudod te azt, mamácskám! Az asszony halt meg, de a kis fiát magával vitte a testvére.

A mama. Hála Istennek, legalább a kis fiu megmenekült, annyit tudok. De egyebet még mindig nem értek az egész szép történetből.

Emília. Jaj, már magam is szeretném, ha vége volna... tudom, hogy így nem olyan szép... pedig nagyon szép...

A mama. Meghiszem. De már szeretném hallani, mi történt a két jó öreggel.

Emília. Hát... hát aztán tűz ütött ki és az egyiknek minden pénze elégett, mely ott volt a kabátja zsebében.

A mama. Szegény! Akkor ő maga is megégett.

Emília. Dehogy! A kabát nem volt rajta... éjjel volt a tűz, mikor aludtak, az öreg ember megmenekült és azután nagyon boldogan éltek ott a hegyek közt. És a kis fiuból már nagy ember lett, ő is ott él és gondját viseli a jó öregeknek.

A mama. Annak nagyon örvendek, de a történetből most sem tudok semmit. Meghiszem, hogy igen szép historia lehet az, a melyben van két öreg, meg egy fiu, aztán elsüllyedt hajó, gonosz ellenség, hörtön, hegység és mindenféle; de hát tudni kellene, hogy mi történt mindezekkel. És úgy látom, hogy nem csak én nem tudom, de te sem tudod.

Emília. Többet nem tudok, mint amit elmondtam. Kissé gyorsan olvastam, mert siettem... Irénke várt reám... aztán nem igen figyeltem... csak úgy átlapoztam.

A mama. Csakhogy kivallottad! Ezt én tudtam mindjárt, a mint beszélni kezdted. A ki figyelmesen olvas el valamit, el is fogja mondani. Te azonban fölületesen fogtál hozzá. Láttad, hogy a bátyádnak nagyon tetszik, kíváncsi voltál rá, de mert kissé hosszú volt, elfogyott a türelmed és csak itt-ott olvastál belőle valamit, beérted azzal, hogy a felét sem érted, és csodálkoztál, hogy bátyádat meghatotta a szép történet, téged pedig nem. És mert valamit mégis kikapokdtál belőle, azt hitted, tudod az egészet.

Emília. Szégyenlem, kedves mamácska... de csakugyan így van.

A mama. Nos, jövőre ne legyen többé soha így. Ha olvasmányt veszsz elő, olvasd figyelmesen elejétől végig, mert különben igen haszontalanul fecsérlöd az időt: magadnak semmi hasznod a fölületes olvasásból és ha valaki kérdi: mit olvastál, nem tudod elmondani, szégyenben maradsz, mint most ezzel a nagyon szép históriával.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Beck Róza. Én is meleg üdvözléssel járulok hozzá színelőadások erkölcsi és anyagi sikeréhez. — Tersánszky Szidike. Ügyes; kiadom. — Freund testvérek. A pósta bélyeg olvashatatlan pecsét, belől a levélben meg nincs kiírva a keltezés helye, ami hanyagság. Irjatok újra. — Unátyinszky Leona. Annak idején bővebben megüzentem, hogy daczára néhány jobb részletnek, a művecske közölhetetlen. A levéljegyeket köszönettel vettem. Én is reményelem, hogy a „Kis Lap“ révén találkozunk még. — Takács Ilonka. Az egyiket megrajzoltatom. — Lusztig Margit. Forgó bácsinak van egy külön kis egérkéje, aki neki mindenféle titkokat megsug. Jót is, rosszat is. Rólad azt, hogy nagyszüleid, szüleid, testvéreid és rokonaid, de főképen Albert bácsi szeretnek s meg vannak veled elégedve. — A. Zs. Mikor a kedves meghívó ide érkezett, magam jó messze jártam, s így csak szíves köszönetet mondhatok a nyájas megemlékezésért. Változat-

lan érzelmeiért fogadja köszönetemet. — Redlich Ella. A hernyócska oly sűrűn szövődött be, hogy a gubó szinte szétfeszíti a katulyát. Majd az eredményről tudósítalak idején. — Esztegár Berta. A boldog szünetelés után ismét jó a boldogító munka. Boldogitonak mondom, mert amint ismerlek, rád nézve a tanulás nem teher, de öröm. A »következetes« minden esetre dícséretes jelző. Rosz értelemben »konokság« annak a neve. Az ember nem »konokul« gyakorolja a jót, hanem »következetesen«. Megemlékezésed a hosszú idő után nagy örömemre szolgált. — Kann Jolán. A színelőadások anyagi eredménye erkölcsi s művészi sikert is mutat. A pénzt köszönettel vettem s az illető rovatban kis is mutatom. — Dorina néni. Nagy köszönetemet a minden ízében kedves küldeményért. Nem sokára levél megy. Addig is ezer és egy üdvözléssel a kis világnak. — Szalay Pista. Vegyest fiacskám: vigat a szomorúval.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Kann Jolán (mint az általa rendezett színi előadás jövedelmét) 3 frt.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« czimü napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legzélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1886. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.